Ч. 162 Пятниця 23 липня (4 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Чехи супротив нинїшного положеня. — Кабінетна кріза в Бельґії. — Подорож француского міністра до Петербурга. — З Сербії.)

Віденьска Sonn.- u. Montags-Ztg. одержала з Праги слїдуючу кореспонденцию: „Між молодоческими послами панує глубоке невдоволене з причини, що правительство зволїкає з переведенем поставлених в своїм часї ческих постулятів. Управа молодоческого клюбу мала рішити ся, в цїли прискореня темпа в сповнюваню правительством ческих постулятів, в скликанім на конець серпня комітетї мужів довіря порушити сю справу і одержати від мужів довіря уповажнене, аби від поступованя правительства ґр. Туна зробити зависимою поставу молодоческого клюбу при голосованю над затвердженем цїсарских розпоряджень виданих на підставі §. 14". — В тій справі пише староческий Hlas Naroda: Перед скликанем ради державної треба цїлковито запевнити ся, що можливість триумфу обструкциї безусловно виключена. Але без основної зміни реґуляміну а навіть самої конституциї, така певність не дасть ся осягнути. Питане впрочім, чи се лїпше дальше послуговати ся §. 14-им, котрий за кождим разом скріпляє ребелїю, чи одним одиноким поступком зарядити таку зміну, котра обструкцию зробить нешкідливою. Нинїшна конституция октройована, і з того самого правного титулу може наступити єї зміна, бо показало ся, що она непрактична. Без найменшої бурі то не дасть ся перевести, але тогди все скінчило би ся одною бучею, коли що раз нове примінюване §. 14-го викликує перманентний неспокій і не може бути вічне. Ситуация дозріла до рішучих діл, до котрих, чи хочемо, чи нї, прийти мусить.

З Брукселї доносять, що зложеня нового кабінету не можна скоро сподївати ся. Проволока має свою причину в тім, що роблять заходи, аби приєднати для нового кабінету на міністра війни якогось ґенерала; проґрамою будучого міністра війни має бути заведене загального обовязку войскової службы.

Француский міністер заграничних справ п. Делькасе вибрав ся в подорож до столицї Росиї. Тій подорожи приписують в Парижи велике полїтичне значінє. Має она стояти в звязи з послїдними пробами німецко-француского зближеня. Кажуть також, що подорож міністра може мати двоякий вислїд: або викличе ще сильнїйше скріплене француско-росийского союза, або приведе до розбитя єго, а з тої причини, що як з одної сторони в Петербурзї невдоволені з проб німецко-француского зближеня, так знов Франция має причину жалувати ся на росийску дипльоматию. При нагодї Делькасової гостини в Петербурзї мають також обговорити ся подробицї царского приїзду на париску виставу в слїдуючім роцї.

Polit. Corresp. одержує з Бїлгороду ще такі вісти в справі замаху на Миляна: З поміж двайцять шістьох осіб увязнених в наслїдок замаху, увільнено пять, бо слїдство не викрило ніякого доказу їх вини. Але супротив того, що слїдство кінчить ся аж 5 або 6 с. м., можна надїяти ся, що увільнять ще кількох з увязнених, так що перед трибуналом наглого суду стане може вісімнайцять осіб. З поміж провідників радикальної партиї, що були рівночасно членами центрального комітету, будуть обжаловані лиш Пасич, Тавшанович, Веснич і Стоянович, а двайцятьох кількох инших провідників, членів того комітету, полишено на волї.— Бувший посол сербский в Петербурзї ґенерал Ґруич виїде на якийсь час до одного з Австрийских заведень купелевих, а в осени верне до Бїлгорода.

Новинки.

Львів дня 3-го серпня 1899.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір п. Иосифа Фрідляйна на президента міста Кракова.

— **Іменованя** Поборцями податковими в IX. клясї ранґи іменовані контрольори податкові: Казим. Красицкий, Ів. Лятошиньский, Кар. Сляпа, Вас. Мартинюк, Едв. Шімпаймер, Стеф. Подзеньский, Евст. Коцко, Стан. Свидовский, Йоах. Блемер, Меч. Качмаровский, Кар. Лян, Щаст. Вировбек, Фр. Сувальд, Кар. Дворжак, Брон. Будзиньский, Стан. Реріх, Йос. Дошля, Володисл. Кузняр-

29)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

Більше не розмавляли з собою. Волоцюга той пішов з людьми за походом похоронним до церкви, де відправила ся часть заупокійного богослуженя, а відтак назад до парку, де перед мавзолеєм родини закінчила ся сумна церемонія.

Підчас коли люди стовпили ся доокола гробницї, удало ся волоцюзї перепхати ся аж до самого передного ряду. Він стояв поміж громадкою людий з села, коли ґрафиня Еверстронґ глянула случайно в ту сторону.

Лице вдовицї тогди змінило ся. Она почервоніла ся — зі встиду, чи з обуреня стала нараз червона як бурак, а відтак знову зблїдла. Мимо того як би якась тїнь лишила ся на єї лици, коли паленїюча червоність уступила з єї лиця.

Ніхто не добачив тої зміни в єї лици. Хвиля була занадто торжественна. Навіть тоті, що не відчували єї ваги, удавали бодай, що єї відчувають. В послїдній хвили, коли желїзні двері гробницї замкнули ся з лоскотом за послїдним єї жителем, опустила Гонорию вовсім нагло єї сильна воля і з єї уст повіє ся голос розпуки. В найблизшій хвили лежала она на земли перед неумолимими дверми гробницї.

Ніяке щире і сочувствуюче око не слїдило за єї виразом лиця, не витягнула ся нічия дружна рука, щоби єї в пору підперти. Але коли она як би нежива і без памяти лежала на вогкій траві, прокинуло ся чувство жалю в серцях братів Ляйенеля і Данила Дарґунів.

Старший з них Ляйенель підійшов до неї та підніс єї з землї, заніс єї до воза і там посадив. Але дух єї, як би мучений на торгурах, занадто борзо прийшов знову до сьвідомости. Гонория отворила очи і побачила хто стоїть перед нею.

— Менї вже полекшало — сказала она. — Не робіть собі ніякого труду задля мене. Я не часто млїю, але послїдна хвиля так була гірка.

— Чи дійстно Вам вже полекшало? Можу вже лишити Вас самих? — спитав Ляйенель Дарґун далеко щирійше, як розмавляв перед тим з вдовицею свого вуйка.

— Так, дійстно, менї вже вовсім добре! Дякую Вам за Вашу ласку! — відповіла Гонория лагідним голосом зпиха.

Ляйенель Дарґун пішов до повоза, призначеного для него і єго брата. По дорозї стрітив він Реджінальда Еверстронґа.

— Менї казали, що вдовиця по моїм стрию відограла знову ролю акторки — запримітив Реджінальд. — Представлене, яке она дала, було як-раз на то, щоби мене укріпити в тій гадцї.

— Коли ти під тим представленєм розумієш вибух розпуки, то я переконаний, що то не було представлене — сказав єму на то Ляйенель.

— Жаль менї тебе, Ляйенелю, що ти даєш ся так легко дурити — відповів єму єго перший брат з іронічним усьміхом. — Я не гадав, що красне лице може зробити на тебе такий вплив.

Тамтой не відповів на то нічого. Оба пішли до своїх повозів і люди почали розходити ся в похоронну домів.

У великій столовій сали замку мав адвокат ґрафа Освальда прочитати завіщанє. Свояки, знакомі, слуги, словом всї зібрали ся там, щоби вислухати торжественного відчитаня послїдної волї.

Ґрафиня Еверстронґ засїла на почетнім місци. Она сидїла по правій сторонї коло адвоката, така спокійна і поважна, як би й найменша тїнь якогось підозріня на ню не впала.

Адвокат прочитав завіщанє. То було тото саме, що ґраф Освальд написав зараз по своїм вінчаню — завіщане, про котре він розповів свому братаничеви Реджінальдови.

Гонория Еверстронґ була в нїм іменована виключною властителькою і панею Рейнґемскої посїлости. Левкови і Данилови Дарґунам визначено маєтність, котра давала десять тисячів фунтів річного доходу, а для Реджінальда призначено малу посїлість, що приносила пятьсот фунтів річного доходу. Капітанови Крапе записав ґраф три тисячі фунтів і старий перстинь з печаткою, котрий сам носив.

Всїм старим слугам на замку Рейнґем також дещо дістало ся, а ректор Барґреф і Ґільберт Ившбирн подіставали якісь срібні предмети та золоті табатерки.

ский, Фр. Верц, Ів. Солярский, Ів. Радомский, Стан. Габлиньский, Ал. Кунце і офіциял рахунковий Ів. Грабовский; — контрольорами податковими в Х. клясї ранґи податкові офіцияли: Каз. Карась, Фр. Ірса, Лев Гучиньский, Іс. Рудницкий, Ант. Яворский, Вінк. Датко, Ак. Рутковский, Ів. Спон, Ад. Фріш, Юл. Калужняцкий, Ів. Моссочі, Меч. Кунець, Тад Липский, Лев Силькевич, Ігн. Прімус, Ігн. Добровольский, Бон. Чайковский, Ів. Лигашевский, Мойсей Шільдкравт, Мих. Стоцка, Едв. Собольский, Ром. Модлишевский, Н.-к. Колянковский, Кар. Петрицкий, Ігн. Семиньский, Кар. Завадский і Йос. Куржей; — офіциялами податковими в Х. клясї ранґи контрольор податковий Юл. Мозер і ад'юнкти податкові: Мар. Бурнатович, Стеф. Василькевич, Кам. Стройновский, Тад. Дрозд, Вал. Клюс, Давид Найвотт, Ів. Петрановский, Тад. Никлевич, Каликст Лопицкий, Єр. Келер, Євг. Шепарович, Ів. Ціхоцкий, Андр. Маскович, Володислав Тарнавский, От. Цилиньский, Каз. Вонсович, Мих. Гурский, Фр. Дашко, Едв. Іллюкевич, Альб. Мор, Володисл. ажевский, Теоф. Витошиньский, Фр. Брожина, Руд. Шеновіц, Каз. Домразек, Ал. Готфрід, Лев Яблоньский, Віт Яржина, Мар. Вельде, Ант. Угрин, Мар. Манастирский, Ів. Ревакович, Володисл. Должицкий, Петро Климецкий, Альфр. Монсе, Володим. Гойдан і Альфр. Келер; — вкінци ад'юнктами податкові практиканти: Ів. Служевский, Ігн. Стадниченко, Володим. Сроковский, Едв. Крук, Лук. Кашуба, Жигм. Петраньский, Макс. Функенштайн, Ант. Рудницкий, Едм. Гавр, Мих. Перепелиньский, Викт. Березовский, Руд. Галькевич, Людв. Таврле, Ів. Баран, Тад. Галька, Бог. Коцияи, Ал. Горницкий, Йос. Питляк, Бол. Завиьский, Мих. Мартинюк, Викт. Гутковский, Стеф. Скроботович, Володисл. Горошевич, Мих. Слиш, Юл. Єлюк, Людв. Карпів В. Михальский, Стеф. Сколоздра, Стан. Будвайль, Конст. Дрогомирецкий, Ів. Гуркевич, Кел. Єнджеєцкий, Едм. Думицкий, Меч. Новак, Арт. де Броннеберґ Бабль, Ант. Губерт, Войт. Терешук, Пил. Ваґеман, Ів. Жеґлень, Володим. Левицкий, Вл. Богданович, Вл. Грабовский, Володим. Попель, Стан. Зеґенрайх, Тад. Заячківский, Едв. Арендарчик, Йос. Вонс, Людв. Добруцкий; диєтар Клявд. Постемский і калькулянти рахункові Стеф. Іваєчко і Каз. Тарсиньский.

— **Утопив ся** в городецкім ставі підчас купели дня 31 липня Рудольф Х. зі Львова, ученик VIII. кл. гімн.

— **Під колесами поїзду.** В неділю рано переїхав поїзд на рампі в Станиславові перед двірцем переходячого тамтуди селянина з Княгинина, вітця троїх дітий. Переїханий зараз помер, а трупа похоронено в понеділок рано. — В Ґінґен у Віртемберґії їхало одно товариство співацке возами. Вози в'їхали на шлях зелїзничий в хвили надходу поїзду. Пять осіб погибло на місци, а кілька сильно покалїчені. Причиною катастрофи було се, що будник не замкнув рампи.

— **Скажений пес** появив ся знов у Львові в середу рано на ул. Краківскій і кинув ся на переходячого улицею музиканта Горощака та укусив его в руку. Горощак пустив ся за псом і дігнав его при ул. Сїнявскій та сильним ударом палиці убив его на місци. Відтак пішов на стацию ратункову, де випалено єму рану і поручено поїхати до Кракова до заведеня дра Буйвіда. Згаданий пес утїкаючи покусав по дорозї кілька инших псів.

— **Нещастна пригода на мори.** З Реки доносять, що дня 1 с. м. вечером перевернула ся на мори лодка, в котрій було 7 людий, а між ними 4 підофіцирів маринарки. Один моряк і підофіцир, керманич лодки виратували ся, прочі, т. є. трех підофіцирів і двох моряків потонули.

— **Злодій в кошику.** В селї С. до учителя, що недавно відобрав посаг своєї жінки в сумі 1000 зр., приїхало одного вечера двох людий і просили его, щоби позволив принести до свого помешканя великий кошик з річами, по котрий на другий день мала приїхати фіра. Коли лише внесли кошик до хати, почав пес учителя брехати і дерти ся до коша. Учитель закликав сторожа, велїв отворити кіш і на диво замість річий знайшов злодія заосмотреного в револьвер і два ножі. Злодія звязано і віддано в руки жандармерії.

— **Синий диямант.** Сими днями рішив процес в Льондонї, що синий диямант, власність льорда Гопе, варт „лиш" 450.000 марок (270.000 зр.), а не, як доси говорено, якусь нечувану суму. Такий самий синий диямант знаходить ся також і в Італії. Ґрафа Амадея II. з Сабавдиї, званого також „зеленим ґрафом", завзивали Швайцария і венецка республика в 1381 р. на мирового судию. Межи повномочниками, які на бажанє ґрафа зібрали ся були в Турині дня 18 серпня 1381 р., був також і ґраф Ніколльо Морозіні, прокуратор з Сан Марко, опісля дожа венецкий. Тому Морозіні'му дарував ґраф Амадей синий диямант, який знаходив ся в его посїданю. Рідкий той камінь знаходить ся ще й до нинї в посїданю княжої родини Морозінїх. Диямант той єсть не лиш делїкатно синьо закрашений, подібно як і диямант льорда Гопе, але й показує темну синьо-ажурову краску. Він важить шість ґрамів і єсть ажурово виравлений.

— **Сензацийне отроєнє.** В Парижи наробило великої сензациї отроєнє молодої дївчини. Пасербиця бриґадіра полїцийного Блянка, Мария Сентней, чотирнайцятьлїтна дївчина, померла минувшої пятниці нагло, серед ознак якогось отроєня. Коли на годину перед тим вийшла зі школи з двома своїми товаришками, зачепила єї на улици якась завоальована пані. Коли тота пані обняла дївчину, відозвала ся дївчина до неї: Добрий день, моя кузинко. Дама дала відтак обом товаришкам Марії по чоколядці а самій Марії якусь білу пастильку, та ще й сказала до того: Будеш здоровійша від того. Коли Мария прийшла до дому, померла, мимо помочи лїкарскої, по одногодинній муці. Підозрінє впало на молоду жінку Кудерк, що то она допустила ся отроєня, бо Мария і тота Кудерк сподївали ся спадщини по своїй бабці. Паню Кудерк вже арештовано. Злочинниця єсть то молода красна дама, котра ледви 18 місяців тому як віддала ся, а до того єсть ще й донькою міліонера Реца.

— **Ґубіч-бачі або пенсиї померших.** В Будапештї арештовано оногди пенсіонованого радника рахункового Ґубіча, котрого его товариші при фінансовій дирекциї кликали звичайно Ґубіч-бачі. Показало ся, що Ґубіч ходив фасувати пенсиї на підроблені квіти нїби то для других пенсіонованих урядників, щоби они не потребували довго чекати в касї. Ґубіч фасував від многих лїт пенсиї на підроблені квіти, навіть на імена таких урядників, котрим вже давно минув сотий рік. В той спосіб зробив Ґубіч скарбови державному 100.000 зр. шкоди. Ґубіч признав ся до всего і его арештовано.

— **Три лямпки.** В Хинї єсть таке право, котре змушує кождого практикуючого лїкаря, скоро настане ніч, запалювати перед своєю хатою тілько лямпок, кілько недужих він вилїчив на тамтой сьвіт. Недавно тому пустив ся в ночи один Европеєць, що перебуває від яко-

---

От і все. Реджінальдови дістало ся по смерти его великодушного стрия нужденних пятьсот фунтів штерлінґів річно.

Ґраф Освальд розпорядив був в завіщаню так, що коли би Левко або Данило Дарґуни або таки оба померли без потомків, то їх маєтности мали припасти Реджінальдови Еверстронґови. Отже коли би котрийсь з тих молодих мужчин не оженив ся а помер, то Реджінальд діставав би по нім річно пять тисячів фунтів. Коли же би так стало ся, що оба би повмирали, то Реджінальд дістов би очевидно два рази так велику суму.

Але на то була лиш дуже слаба надія. Оба ті молоді мужчини могли вже длятого самого жити довше як він, бо оба вели ся порядніййше як Реджінальд. Але й та нужденна надія щось значила.

— Они можуть позмирати — думав він собі, — на дорозї житя смерть укриває ся під кождим корчем. Котрийсь з них або й оба можуть умерти, а можу тогди відзискати часть майна, котре менї повинно було належати ся.

Він став придивляти ся обом молодим мужчинам. Ляйенель, той старший, був з них обох красшим. Він був з лиця білий, мав брунатне кучеряве волосє і щирі сині очи. Молодший Данило, був на око може незначний. Але із смаглявого майже чорного лиця пробивала ся якась розвага і ввічливість, що для всїх, котрих суд щось значив, мало щось потягаючого.

Ляйенель був духовником, Данило адвокатом, або радше початкуючим правником, бо благодать диплому була ще лиш в дорозї.

Як же то Реджінальд завидував обом тим своякам! Як же він їх ненавидїв! Він споглядав то на них, то но Гонорию — на ту женщину, що єму на перекір тріюмфувала; він, бачите, не міг собі уявити того, як могло в серци тої женщини, що побачила ся властителькою такої маєтности як Рейнґемска, знайти ся ще місце на жаль по страті мужа.

Здивованя ґрафинї Еверстронґ не мало кінця. То завіщанє надавало їй ще більшого значіня, як она мала тогди, коли ще тїшила ся довірєм і прихильностию свого мужа. То було для єї гордости якоюсь нїби відрадою, але не могло нїяк загоїти рани в єї серци. Не стало вже того, котрого любов обсипала єї такими богатствами — отсим блеском. Він покинув єї на віки — зійшов з сьвіта в тім переконаню, що она фальшива і невірна.

Серед сего тріюмфу вдовиця схилила голову на руки і заплакала гірко. Сльози які їй поплили в сїй хвили з очий, були перші сего дня, були то гіркі сльози.

Реджінальд Еверстронґ споглядав на ню з глумом і ненавистю в серци.

— А та що на то Левку? — відозвав ся він до свого первого брата, коли всї три молоді мужчини вийшовши з великої салї столової сиділи в меншій компатї за перекускою. — Ти не віриш, що моя вельми поважана стрийна така знаменита акторка коли зімлїла перед дверми мавзолею і упала на землю? Ну, то може бодай признаєш, що та сцена, яку она перед нами відограла була знаменито відограна?

— Яка сцена, котру она відограла?

— Таже що так розревіла ся, коли побачила, що єсть панею в Рейнґемі.

— Я гадаю, що то був щирий плач — відповів пан Дарґун рішучо.

— Невжеж ти гадаєш що то найлїпша нагода заводити, коли хтось дістане спадщину?

— Нї, Реджінальде. Я гадаю, що женщина, котра прогрішила ся против свого чоловіка і стала ся посередною причиною его смерти, має неаби яку причину каяти ся і жалувати, коли переконає ся, як щиро любив єї той великодушний муж і яке він мав довірє до неї.

— Ба! — відозвав ся Реджінальд на то погірдливо. — Я тобі кажу чоловіче, що з ґрафинї Еверстронґ неаби яка акторка, хоч она не грала нїколи перед лїпшою публикою, як лиш перед хлопами на торговици. А чи ти знаєш, хто була ґрафиня, заким ґраф Освальд взяв єї з улиці? Коли не знаєш то я тобі скажу. Она була співачкою з улиці, котру ґраф Освальд знайшов одного разу умираючу з голоду на торговици в якімсь малім місточку. Він змилосердив ся над нею, бо тота людина була случайно хороша з лиця, і він був на стілько слабого духа, що оженив ся з нею.

— Пошануй померлого — відповів Ляйенель. — Любов мого вуйка була великодушна. Менї жаль лиш, що предмет єї показав ся так мало єї достойним.

— О! — сказав на то Реджінальд — а я гадав як-раз що тобі буде жаль тої пані.

— Менї жаль всїх грішників, що кають ся — сказав Ляйенель.

— Таже то твоє ремесло! — відповів Реджінальд не могучи затаїти в собі свого огірченя. — Ти сочувствуєш ґрафини Еверстронґ, бо она богата грішниця і пані на замку в Рейґем. Може схочеш тут лишити ся і заступати їй ґрафа Освальда. Я не знаю такого права, котре би не дозваляло женити ся з в овицею по вуйку.

— Ви нападаєте мене і покійника, ґрафе Реджінальд, коли так відзиваєте ся — відповів Ляйенель Дарґун. Я поїду собі звідси ще сего вечера і ледви чи коли побачу ся з ґрафинею Еверстронґ. То не моя річ судити єї гріхи, або доходити тайн єї серця. Я гадаю що єї нинїшний смуток був зовсїм не удаваний. Женщина, длятого що прогрішила ся, не мусить зараз бути нездібною до всякого жіночого відчуваня.

Ти щось нинї дуже лагідно настроєний — відозвав ся Реджінальд на то глумливо; — але бо ти й можеш показати своє милосердиє.

Пан Дарґун не сказав на то нічого.

гось часу в Пекінї, шукати помочи лікарскої, знаючи, що значать „докторскі лямпки". Єму занедужала нагло жінка і він побіг за хіньским лікарем, котрого єму в готели припоручили яко найлїпшого. Ставувши перед дверми того лікаря, аж перепудив ся, бо побачив, що там горіло не меише, лиш яких пятьдесять лямпок. Він відступив ся чим скорше від тих остерігаючих лямпок, та пустив ся шукати иншого лікаря. Але до котрого лиш прийшов, всюди горіло перед дверми значне число лямпок. Так ходив він майже цїлу годину, аж знайшов на кінци якоїсь вузонької улички скромний домок, де з переду сьвітили ся слабо лиш три лямпки. Урадований, зайшов він до хати сего лікаря, розбудив его і попросив, щоби він конче з ним пішов. — Я гадаю, що Ви лікар, котрого цїле місто розриває! — сказав Европеєць по дорозї до лікаря. — А тож длячого Ви так гадаєте? — спитав син царства небесного. — Ну, длятого, що перед вашою хатою горять лиш три лямпки, підчас, коли перед хатами Ваших товаришів по званю горить їх по кількадесять. — Ну — так — відповів хіньский лікар по хвили — та й то має також свою причину. Я лише що від кількох недїль розпочав практику, та не мав доси більше недужих, лиш три всего. По сих словах був би Европеєць таки найрадше завернув доктора з трома лямпками назад. На щастє, коли прийшов хіньский лікар, жінцї Европейця вже значно було полекшило і длятого викинули той лік, який він записав, по просту за вікно.

— **Померла** Євгенія з Соневицких Днїстряньска, жена пароха в Стегниківцях, деканату збаражского, дня 29 липня на клініцї у Львові, в 50-тім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: В окрузї кор. угор. зелїзниць державних отворено з днем 2 липня 1899 льокальну зелїзницю О Бече-Уйвідек-Тітель зі слїдуючими стациями: О Бече, Бач, Фельдвар, Цшуроґ, Жабля, Ґосподінце, Темерін, Ерек, Вашкану, Уйвідек, Кати, Ковіль Ст. Іван, Вільова-Ґардіновце, Льок і Тітель і з перестанком Тісакальманфальва. Всї повисше вичислені стациї отворено для загального руху, а перестанок Тісакальманфальва тілько для руху особового, пакункового і товарових пересилок в цїлих возах.

Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. Тар. часть II., зшитка 2 з 1 січня 1898. З днем 1 серпня 1899 входить в житє додаток VI.

Австрийско-Ліндау-предаруляньский союз зелїзничий. Вийде в житє IV-ий додаток до II-ої части тариф, до зшитки 1-ої і 2-ої, важних від 1 марта 1896, котрий зачне обовязувати від 1-го серпня 1899. О скілько на підставі тих додатків наступить підвисшене тариф, або знесене до тепер обовязуючих цїн перевозових без заступленя тихже новими цїнами, будуть обовязувати дотеперішні цїни перевозові аж до 15 вересня 1899 включно.

З днем 20 липня с. р. отворено на вузкошляховій зелїзници Ґстадт-Иббсіц помежи стацию Ґстадт, а перестанком Едерлеген новий перестанок Стейнміль для руху особового, пакункового і для посилок товарових в цїлих возах.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 серпня. Президент мінїстрів ґр. Тун виїде коло 5 с. м. на двір Цїсарский до Ішлю.

Пекин 3 серпня. Півурядово доносять, що доси не було нїяких переговорів в справі якого небудь союза хіньско-японьского. Зїзд в Токіо двох відпоручників тих держав дотикав лиш піднесеня торговлї.

Ню Йорк 3 серпня. До Сан Домінґо вислали Сполучені Держави военний корабель.

Ґраф Реджінальд і оба его свояки виїхали з села Рейнгем тим самим возом почтовим. Вечер був красший, як день перед ним; місяць в повни виринув на овиді і своїм лагідним сьвітлом обмив цїлу окрестність, коли подорожні впослїдне глянули на величавий замок.

Ґраф споглядав на той образ з безмежним огірченєм.

То еї! — замуркотів він сам до себе; — то еї і буде еї доти, доки она буде жити! Якась авантурниця позбавила мене спадщини, яка мала припасти на мене! Але нехай стереже ся. Розпука додає сьмілости; я ще можу знайти спосіб, щоби відомстити ся!

Коли так від'їзджаючий щораз більше роздумував з гнївом в серци, стояла бліда женщина при вікнї в Рейнгемскім замку та споглядала на ліси, понад котрі пiднимав ся місяць в своїй величавости.

— Мої! — подумала она собі; — тоті поля і ліси то мої! — належать до мене, до тої, котрій голод заглядав в запавші ся очи! — до тої, котра уважала собі за щастє, коли могла заночувати в якій порожній стодолї! То все моє, але тота власність не робить менї нїякої радости. Моє житє розбило ся об так тяжку кривду, що богатство і суспільне становище не мають для мене нїякої вартости.

ГЛАВА ТРИНАЙЦЯТА.

В ночи над рікою.

На другий день досьвіта по похоронї з'явив ся якийсь хлопець з села перед головними дверми помешканя для челяди і став допитувати ся до покоєвої ґрафинї та казав, що хоче їй щось сказати.

Закликали ту молоду дївчину, що була покоєвою; она спитала післанця, чого єму треба. Она називала ся Іванна Пейленд, була родом з Льондону і мала трохи лїпше виховане. Она не жила в достатках і вигодах, заким стала на службу до ґрафинї Еверстронґ і длятого була для неї бодай з інтересу прихильною. Она навіть готова була вірити в невинність ґрафинї, хоч тота история о ночи в розваленій башті не могла навіть їй поміститись в голові, щоби она в ню повірила.

Іванні Пейленд було може яких двайцять і чотири лїт, она була високого росту, струнка і рухлива. Не могла величати ся красою, але своєю поверховностию робила вражінє на людий з деяким образованєм.

Она вийшла того рана до малої передної компати обурена на ту влїзливість, що хтось важить ся о тім часї не давати спокою еї пани.

— Хто Ви і чого Вам треба? — спитала она гнївливо.

— Прошу панни, я син двовиці Бекет — відповів хлопчище, котрому молода особа в шумячій, чорній, шовковій сукни і елеґантнім чипци на голові нагнала очевидно не мало страху — я, прошу, приніс лист. А менї казали віддати его лиш паннї покоєвій у панї ґрафинї.

— Я панна покоєва -- відповіла Іванна.

Хлопчище віддав їй якийсь замащений лист з зухвалим виразним письмом, адресований до ґрафинї Еверстронґ.

— Хто тобі то дав? — спитала Іванна Пейленд глянувши з обридженем на замащену куверту.

— Якийсь чужий чоловік — якийсь волоцюга, котрий стрітив мене в селї і я маю заждати на відповідь та принести еї „під когута".

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп. (відходить)	особ. (відходить)	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп. (приходить)	особ. (приходить)	До Львова
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).